

ת"פ 36936/06/15 - מדינת ישראל נגד ידידיה אפרים משולמי - בעצמו

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 36936-06-15 מדינת ישראל נ' משולמי

בפני כבוד השופטת מרב גרינברג

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד אורלי טל

נגד

ידידיה אפרים משולמי - בעצמו

הנאשם

הכרעת דין

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש ביום 17.6.15, כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ועבירה של היזק לרכוש לפי סעיף 452 לחוק (יוער כי בכתב האישום המקורי יוחסה לנאשם עבירה של חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413' לחוק, וזו שונתה בהתאם להנחיית היועמ"ש במסגרת בקשה לעיכוב הליכים שהוגשה ע"י הנאשם ונדחתה).

ע"פ עובדות כתב האישום, בין הנאשם למתלוננים מר אלן הירשברג ומר אלדד בשארי (להלן: "אלן" ו-"אלדד") שררה מחלוקת הנוגעת לחזקה בקרקע בשכונת מגוריהם בישוב איתמר. ביום 11.3.11 בסמוך לשעה 14:00 פנה המתלונן אלן לנאשם שעמד מחוץ לביתו ושאל אותו מדוע חתך הגדר בשטחו. בתגובה השיב לו הנאשם: "אתם לא מכירים אותי, אני אשחט את כולכם, אהרוס את הבתים שלכם אבן אבן", משניסה אלן לצלמו, השליך הנאשם את הטלפון מדיו. בהמשך, הגיע למקום מר אלדד בשארי ועשה דרכו לביתו בסמוך. הנאשם ניגש אל אלדד וכשזה פתח את דלת רכבו, סגר הנאשם בחוזקה את הדלת ועיקם בידיו את מגבי הרכב. הנאשם פנה גם לאלדד ואיים עליו שישרוף את ביתו, יפרק אותו אבן-אבן וכי אינו מכיר אותו. בכך, נטען ע"י המאשימה, איים הנאשם על המתלוננים והזיק למגבי רכבו של אלדד.

2. בתיק נעשו ניסיונות רבים לקדם ההליך ללא שמיעת ראיות אך אלו לא צלחו. תחילה יוצג הנאשם ע"י עו"ד רן אלון מהסניגוריה הציבורית אך בהמשך ביקש לשחרר את סנגורו ולייצג את עצמו. בהחלטת מיום 18.1.18 נעתרתי לבקשתו, לאחר שהתרשמתי מיכולותיו וכישוריו של הנאשם לייצג את עצמו ולאחר שהתברר כי המאשימה אינה עותרת בתיק, ככל שיורשע הנאשם, לעונש של מאסר ממש. הנאשם עצמו

כפר במיוחס לו וטען לאכיפה בררנית ולהתנכלות לו מצד המשטרה.

יריעת המחלוקת

3. כעולה מהמענה לכתב האישום ומגרסתו בעדותו, הנאשם מאשר קיומה של יריבות מרה באותה עת, בינו לבין המתלוננים, על רקע שליטה בקרקעות בסמוך לביתם. עוד מאשר נוכחותו במהלך האירועים ואף כי היה נתון בסערת רגשות ובמצוקה קשה אך הכחיש המיוחס לו בכתב האישום מכל וכל (ראו לדוגמא, דבריו בעמ' 47 ש' 15-17). בהמשך אישר כי צעק, קילל ושאל האם גם המתלוננים רוצים שיהרוס את ביתם אך לא איים בפגיעה בם ואף לא שבר רכוש המתלונן אלדד (ראו עדות הנאשם בעמ' 58, ש' 11-13 ש' 13).

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה, עו"ד שחם, עתר בסיכומיו להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, בהתבסס על עדותם האמינה של המתלוננים. עוד הפנה לעדות העד גד טנא המחזק עדותם ולדו"ח הפעולה ת/1. עוד ביקש לדחות טענות הנאשם לקיומם של מחדלי חקירה. באשר לאי חקירת עדים רלוונטיים, מסכים ב"כ המאשימה כי היה מקום לגבות עדותם של עדים נוספים שנכחו במקום אך אין בכך כדי לפגום ממשקל ראיות התביעה ולא היה בכך כדי לקפח הגנת הנאשם. באשר להעדר תיעוד הנזק למגבי רכבו של המתלונן אלדד ומכשיר הטלפון של המתלונן אלן, מפנה לחקירת הנאשם המאשר השלכת מכשיר הטלפון (ת/4) ומאשר כי היה מקום לצלם המגבים שניזוקו. ב"כ המאשימה שולל מכל וכל טענות הנאשם כי המשטרה "תפרה לו תיק" כטענתו, כך מזכיר כי הנאשם לא הגיש תלונה למח"ש. עוד שולל טענותיו לאכיפה בררנית והתנכלות מצד הרשויות, לדבריו הנאשם לא הצליח להעמיד תשתית ראייתית להוכחת טענותיו. ב"כ המאשימה הוסיף (בנימה מסוימת של ביקורת), כי חרף יחסו הסבלני וה"גמיש" של בית המשפט לנאשם שייצג את עצמו וזכה להקלות בחריגה מסדרי דין, לא הצליח זה בהוכחת טענותיו השונות.

5. הנאשם, מנגד, ביקש לזכותו מהמעשים המיוחסים לו. לשיטתו, מדובר בעלילה שרקמו כנגדו שני המתלוננים על רקע יריבות קשה ביניהם. הנאשם סבור שהמתלוננים שיקרו בעדותם וכך גם העדה שרון בשארי. באשר לנזק למגבים, לטענתו נזק זה לא הוכח וכן לא נטען מלכתחילה כי שבר את מכשיר הטלפון של המתלונן אלן. הנאשם העלה טענות קשות גם כנגד המאשימה, בהפנותו לשיהוי הרב בהגשת כתב האישום, לכך שהמאשימה התעקשה להמשיך ההליכים כנגדו והתעלמה במפגיע מתלונות שהגיש כנגד מעורבים אחרים בפרשה. עוד הפנה לאי זימון הגב' דבורה אזולאי שהינה המודיעה בדו"ח הפעולה ת/1, לעדות .

6. מטעם התביעה העידו המתלוננים, הגב' שרון בשארי, מר גדי טנא חברו של הנאשם ומר שמואל פרנק שעבד באותה עת אצל הנאשם. עוד העידו שוטרים שונים. כמו-כן הוגשו הודעות הנאשם, דו"ח פעולה ת/1 ושרטוט זירת הארוע (ת/2). מטעם הנאשם העיד פקד אהרון רנד שהיה במועד החקירה קצין חקירות במרחב שומרון, אשת הנאשם ושני חבריו. אחרון העיד הנאשם עצמו.

תמצית פרשת התביעה

7. כעולה מעדות העד אלן הירשברג, מתגורר במשך שנים רבות בשכונת לנאשם בשכונת גבעת אלומות ביישוב איתמר. בינו לבין הנאשם התגלעו, ברבות השנים, מחלוקות וסכסוכים שונים הנוגעים להשתלטות הנאשם על שטחים לא לו ומאז מצויים בנתק. באשר לאירועי כתב האישום מסביר כי יצא בצהריי היום את ביתו והבחין שגדר שהקים נחתכה ובסמוך בנאשם ובנו. כששאל את הנאשם מדוע חתך את הגדר **"הוא איבד שליטה והתחיל לצעוק ולאיים 'אני אהרוס לכם את הבתים'..רציתי לצלם בטלפון והוא חטף אותו מהיד זרק את זה ופגע בבית של בשארי והוא המשיך וצעק ואיים"** (פרו', עמ' 22, ש' 26-29) בשלב זה, ממשיך ומספר, הגיע המתלונן אלדד ברכבו למקום והעד נכנס לרכב בעוד הנאשם דופק עליו. בהמשך מבהיר העד כי הנאשם איים עליו שישחט את כולם ויהרוס את בתיהם (פרו', עמ' 23, ש' 9) וכן שהבחין בנזק שנגרם למגבי רכבו של אלדד (שם, ש' 12). בחקירתו הנגדית אישר העד כי מאז נרגעו הרוחות. עוד אישר שהיה שותף להחלטת ועד השכונה להרוס מבנה שנבנה על שטח שהנאשם טען לבעלות עליו אך הכחיש כי הוא או אחרים נקטו כלפיו באלימות וכי דברי האיומים מצד הנאשם, שנאמרו לו כווננו כלפי כלל התושבים אך הוא חש מאוים מהם (פרו', עמ' 25).

8. העד אלדד בשארי סיפר בעדותו, כי התגורר שנים רבות בשכונת גבעת אלומות ועזב את הישוב לפני כארבע שנים, בעיקר על רקע האווירה העוינת. העד הוסיף כי תחילה היו בינו לבין הנאשם יחסי שכנות טובה אך כשהחל הנאשם לטעון לבעלות על שטחים שאינם שלו וביצע פעולות אסורות שונות, החל ביחד אחרים לנקוט בצעדים שונים כדי למנוע זאת ועירב את הגופים הרלוונטיים. באשר לארוע עצמו, הסביר כי חזר בצהריי יום ליישוב והבין בדיעבד שנקלע למארב מתוכנן (העד שרטט זירת הארועים -ת/2), כשרכב שנסע במקום לא אפשר לו לעבור וכשהוא נאלץ לעצור, **"הנאשם ניגש אל הרכב שלי התחיל לדפוק עם הידיים שלו על מכסה המנוע ולצעוק 'אני אשחט אתכם'". בשלב זה הוא תפס את המגבים של הרכב שלי והתחיל לעקם אותם, סוג של טירוף ככה זה היה נראה לי ולאחר מכן הוא ניגש לדלת שלי וניסה לפתוח אותה"** (פרו', עמ' 17, ש' 3-6). בהמשך המשיך הנאשם לאיים **"הוא אמר 'אני אשחט אתכם', 'אני אשרוף לך את הבית'". הוא לא פירט שם, אבל הוא דיבר איתי. הוא אמר 'אני אשרוף לך את הבית', 'אני אפרק לך את הבית אבן אבן', מעבר לזה היו קללות שהוא הפנה כלפי וקרא לי "תימני גנב" ועוד.. "** (שם, ש' 10-13). העד הכחיש כי עשה שימוש באלימות כלפי הנאשם אך אישר כי יצא מרכבו כשהוא אווז במקל כדי להרחיקו. בחקירתו הנגדית אישר, כי היה שותף פעיל בפירוק מבנה אשר הנאשם טען כי נבנה בשטחו אך לטענתו נבנה בדרך ציבורית. עוד חזר והבהיר שהנאשם פנה אליו בדברי איומים בשתי הזדמנויות, בעת שישב ברכבו ובהמשך בסמוך לבית הנאשם (פרו', עמ' 21, ש' 13-14).

9. עוד העידו, **הגב' שרון בשארי**, גרושת העד אלדד. העדה אישרה כי נכחה בארוע, הבחינה בנאשם צועק, מקלל את בעלה דאז ו**"מתעסק בוישרים"**. העדה אישרה, לאחר ריענון זיכרונה, כי שמעה הנאשם מאיים על אלן כי ישחט אותו ולפני כן כי דבר נזרק לעבר הקרוואן הסמוך לביתה (פרו', עמ' 34, 35). בחקירתה הנגדית הוסיפה שזוכרת כי אחד המגבים נשבר וכי כשהבחינה באירועים התקשרה לבעלה ועדכנה אותו. **העד גדי טנא**, שכן וחברו של הנאשם, סיפר כי בעת הארועים הבחין בנאשם עומד על הכביש וצועק על אלן, העד ניסה להרגיעו ולהכניסו לביתו. בהמשך, לדבריו, הגיע העד אלדד ויצא מהרכב עם אלה בידו **"בא בתנועה מאיימת"**

לכיוון ידידיה. דבר שמאד הכעיס את ידידיה. ידידיה ניגש לרכב שלו, תפס את המגבים, לא יודע אם נגרם נזק או לא. אז תפסתי את ידידיה והרחקתי אותו לכיוון הבית. זה מה שהיה" (פרו', עמ' 28). העד הוסיף כי עקב התנכלויות לנאשם מצד המתלוננים ואחרים הוא היה מאד נסער (שם, ש' 5 ו-6) ואישר כי העד איים על אלן כי ישרוף את ביתו (שם, ש' 8) אך לא על העד אלדד. עוד העיד העד מר שמואל פרנק (התביעה ויתרה על העדות והעד העיד לבקשת הנאשם), מדובר בחברו ושל הנאשם שעבד במשקו באותה תקופה ובעדותו במשטרה סירב לשתף פעולה. העד לא התייחס בדבריו לארועים הספציפיים אך סיפר על הלכי הרוח והאלימות כלפי הנאשם ומשפחתו באותם זמנים.

פרשת הגנה

10. בחקירתו במשטרה (ת/4 מיום 11.3.11, נגבתה ע"י החוקר זיד אקטיש) הכחיש הנאשם כי איים על העד אלן אך כי התנהל ביניהם ויכוח וכי השליך מכשיר הטלפון של העד ארצה. באשר להתנהלות מול העד אלדד, סיפר כי "כאשר אלדד הגיע היום לקרבת חצרי הטחתי כלפיו כי הוא גזלן ואני דורש שישלם את הנזק.. כאשר הטחתי באלדד את הדברים הנ"ל הוא פתח בפראות את דלת הנהג ובא לצאת מולי עם אלה התחמקתי לקדמת הרכב ולצד הנגדי לנהג.. אלדד חזר לרכבו והתקדם לעברי בגסות עם הרכב דבר שנראה כניסיון דריסה. לאחר שהתרחקתי יצא שוב מהרכב שהוא מנופף באלה ואומר לי בוא נלמד אותך לקח. בשלב זה היו אנשים נוספים שעצרו אותו מלהתקרב אלי" (שם, עמ' 3, ש' 19-23).

11. בעדותו לפניי (הנאשם ביקש להעיד אחרון והתירתי לו, כמו-כן נעזר במסמכים והקריא חלקים מעדותו, ראו עמ' 55), סיפר הנאשם ששימש שנים רבות כטייס בחיל האוויר והיה מראשוני המתיישבים בגבעת אלומות. הנאשם הבהיר, כי רואה בהתיישבות במקום מפעל חיון, ובתחילת הדרך אף היה אחראי על קליטת המשפחות החדשות ופיתוח המקום. בהמשך, לאחר שהגיעו למקום משפחות נוספות, עלו מחלוקות בין התושבים בשאלות של זכויות בקרקע עד שנהפכו למחלוקת אלימה וקשה, כשהנאשם והמתלוננים נמצאים משני צידי המתרס. הנאשם מאשר כי היה נתון במצוקה רגשית קשה במועד האירועים וחש שהתושבים האחרים מתנכלים לו וזה היה אף הרקע ל"התפרצות הרגשית" כלשונו שאחזה בו ביום האירוע (פרו', עמ' 57, ש' 25-29). באשר לאירוע טוען כי בבוקר היום, פרץ שער שבנה במקום העד אלן ללא רשות לטענתו. אחרי כשעה הגיע אליו אלן הביתה אווז במכשיר טלפון "התחיל לטעון כלפי למה חתכתי את הגדר ולמה פתחתי את השער, מפה לשם הדברים התפתחו כדי צעקות, כדי קללות..". (פרו' עמ' 58). באשר לאירוע מול העד אלדד, מסביר כי העד שעט לעברו בפראות עם רכבו ויצא ממנו כשהוא מחזיק אלה, כשבשלב זה משנה מגרסתו ומוסיף: "אני כדי להימלט ממנו החזקתי בשני הוישרים וזזתי ימינה ושמאלה כדי להתחמק ממנו. אני החזקתי בשורש הוישרים ולא הכבדתי עם כל כובד גופי עליהם. התפרצתי וצעקתי עליו שהם הרסו לי את המבנים וישלמו לי כל שקל, אליעזר עומד בקרבת מקום אבל לא צמוד, היו עוד אנשים שאני לא זוכר אותם, אני זוכר שגדי טנא הרגיע אותי ושידל אותי להיכנס הביתה" (עמ' 58 ש' 30-31, עמ' 59 ש' 1-3).

12. בחקירתו הנגדית, מעמת אותו ב"כ המאשימה עם גרסאותיו במשטרה והכחשת מגע במגבי הרכב והנאשם מסביר כי לא הרחיב בדברים בשל דוחק הזמן- קרבת שעת חקירתו לכניסת השבת וחוסר אמון במשטרה. באשר למכשיר הטלפון של העד אלן, טוען כי לא נטל המכשיר מידי ולא השליך אותו אך בהמשך משנה שוב גרסתו ומאשר כי נטל מכשיר הטלפון והשליכו ארצה (פרו', עמ' 61). באשר לדברי העד גדי טנא, לפיהם אחז במגבים וצעק לעד אלן שישרוף את ביתו, מאשר הנאשם כי העד אינו משקר (שם, ש' 61). עוד נשאל הנאשם על דברי הגב' דרורה אזולאי למש"ק הישוב איתמר, בת/1, דו"ח הפעולה, כי איים שיפגע בה ובילדיה, ועל כך משיב: **"מש"ק איתמר לא משקר"** (פרו', עמ' 62, ש' 3). עוד העידו מטעם הנאשם, הגב' מירב פסו, שכנתו של הנאשם וחברה קרובה שלא נכחה בארוע עצמו אך הסבירה בעדותה על טיב הסכסוך בין הנאשם למתלוננים ואשת הנאשם, גב' יפעת משולמי שאף עדותה התמקדה בעיקר בתיאור היריבות המרה בין הצדדים.

13. עד הגנה נוסף הינו מר עידו טנא שנכח בארוע אך לא מסר עדות במשטרה. העד זכר הארוע והגדירו כחריג, לדבריו הבחין בעד אלדד מניח יד על אקדחו ובעד אלן מאחוריו עומדים בסמוך לבית הנאשם ובנאשם עצמו צועק לעברם ומקללם. העד חש שהתנהלות הנאשם אינה לכבודו והנאשם התרצה ונכנס לביתו. העד אישר כי התלווה לנאשם, לאחר שהתבקש ע"י המשטרה להתייצב לחקירה בתחנה אך **"כדי לתמוך, לא נכנסתי לחקירה"** (עמ' 51, ש' 22). בחקירתו הנגדית מסביר כי לא ראה דבר שהצדיק חקירתו ומאשר כי לא נכח בחלק נכבד של האירועים, לרבות האירוע בסמוך לרכבו של העד אלדד (פרו', עמ' 54). עד נוסף שהעיד לבקשת הנאשם הינו פקד אהרון רנד ואל עדותו אתייחס בנפרד בבירור טענת הנאשם להתנכלות לו מצד המשטרה ולאכיפה בררנית.

דין והכרעה

14. לאחר ששמעתי ראיות הצדדים וטיעוניהם, מצאתי כי הוכחה אשמתו של הנאשם בביצוע עבירה של איומים במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, ומנגד, מצאתי לזכותו מביצוע עבירה של היזק במזיד לרכוש מחמת הספק.

15. עיון מדוקדק בגרסת הנאשם, בדגש על עדותו, מלמד כי יריעת המחלוקת בין הצדדים שמלכתחילה לא הייתה רחבה, הלכה והצטמצמה לאחר שנשמעה עדות הנאשם. הנאשם מאשר הרקע לביצוע המעשים - חיתוך גדר שטחו של העד אלן; מאשר השלכת מכשיר הטלפון של העד ואף מודה כי נהג בסערת רגשות, קילל, עלב ואף הטיח כלפי המתלוננים כי יפגע ברכושם ויהרוס את ביתם. עוד מודה הנאשם, כי אחז במגבי רכבו של העד אלדד אך לא שברם. הנאשם טוען בתוקף כי לא איים על המתלוננים שישחט אותם.

16. חרף גדרי המחלוקת העובדתית והמשפטית המצומצמים נוהל התיק באריכות, נשמעו כלל עדי התביעה (גם העד עליו ויתרה המאשימה) ומספר עדי הגנה. התמונה הרחבה והמקיפה שעלתה מעדויות העדים חשפה תולדותיו של סכסוך מר ומתמשך שהתגלע, אותה עת, בין הנאשם לבין המתלוננים ונגע לזכויות רכושיות של מי מהצדדים על קרקעות בשכונת מגוריהם, סכסוך שסחף הצדדים למערבולת של עוינות ודם

רע, ויכוחים, תלונות למשטרה ותביעות משפטיות. הגם שהנאשם הקדיש לנושא זה זמן רב בחקירותיו ובעדותו, אין בדעתי לקבוע בעניין מסמרות ואלו אף לא נחוצות להכרעה בתיק.

17. יתרה מכך, כלל העדים, מטעם התביעה וההגנה, לא חלקו על קיומו של סכסוך זה וניכר היה מדבריהם כי שררו באותה עת יריבות ומתח רב בעיקר בין העדים אלן ואלדד לנאשם. מתיחות זו הלכה וגברה בסמוך למועד האירועים, כשהנאשם חתך גדר בשטחו של העד אלן וימים ספורים לאחר שאחרים בישבו הרסו מבנה בשטח שטען הנאשם שנמצא בבעלותו.

18. האירוע, נשוא כתב האישום, ארע ביום שישי, 11.3.11, בשעות צהריים בשכונת מגוריהם של הנאשם והמתלוננים, שכונת אלומות בשוב איתמר. תחילתו של הארוע, ועל כך אין חולק, במפגש בין העד אלן לנאשם, במהלכו שאל העד את הנאשם מדוע חתך את הגדר. לדברי העד המקובלים עליי, הנאשם איבד שליטה, צעק עליו שיהרוס את ביתם וכשזה ביקש לצלמו, חטף ממנו הנאשם את מכשיר הטלפון והשליכו לכיוון ביתו של העד בשארי. עיון בעדותו של הנאשם, מלמד שבין מספר גרסאות, מאשר לבסוף הנאשם הדברים כהווייתם. כך מספר בעמ' 58 לפרו' כי חתך בקאטר הגדר כדי לפתוח שער שסגר העד אלן; כך מודה שאמר אם הם רוצים שיהרוס את ביתם (שם, ש' 13) וכך מאשר כי נטל את מכשיר הטלפון של העד אלן והשליכו (עמ' 61). הנאשם אף מודה כי עשה הדברים כשהוא מצוי ב"התפרצות רגשית" עד שהעד גדי טנא שנכח במקום אחז בו כדי להרגיעו והכניסו לביתו (שם). אמנם הנאשם ממעיט מעט ממעשיו, כך טען כי השליך מכשיר הטלפון ארצה בעוד העד אלן מספר כי זרקו לעבר ביתו של העד בשארי והעדה שרון בשארי אכן מאשרת כי שמעה חפץ הפוגע בקרוואן בסמוך לביתה (פרו', עמ' 35). הנאשם הוסיף שלא שבר את מכשיר הטלפון אך יש לזכור כי כלל לא הואשם בכך.

19. המשכו של הארוע, עם הגעת העד אלדד ברכבו למקום, סמוך לביתו (ראו שרטוט ת/2). באשר לארוע זה מצאתי ליתן אמון בעדויות המתלוננים בשארי ואלן המחזקות ע"י עדות העדה שרון בשארי והעד גדי טנא, ולפיהם בדין ובדברים שהתנהל בין המתלוננים לנאשם איים זה על העד אלדד כי ישרוף את ביתו ויפרקו אבן-אבן בעודו אחוז במגבי רכבו. העד אלדד לא הסתיר בעדותו מצב היחסים המתוח עם הנאשם באותה עת ופעילות של הוועד ושלו כנגד בנייה בלתי חוקית שבנה הנאשם, כך לטענתו. העד סיפר כי הנאשם התקרב לרכבו, דפק על פח הרכב ואיים שישחט אותם, בהמשך אחז במגבי הרכב וניסה לפתוח את דלת רכבו. העד תיאר את הנאשם במצב של טירוף כשהוא מאיים עליו בפגיעה ברכושו, תוך שהוא מקללו ומטיח בו עלבונות (ראו פרו', עמ' 17).

20. גרסת הנאשם ביחס לארוע זה משתנה ככל שנשמעות עדויות העדים. כך במשטרה טוען הנאשם, כי העד אלדד התקרב אליו בפראות וניסה לדורסו, נופף כלפיו באלה ואיים עליו עד שאחרים עצרו אותו מלהתקרב לכיוונו (ת/4 עמ' 3, ש' 19-23), כשלאורך כל הדרך, מכחיש כל מגע במגבי רכבו של העד. שינוי חזית מהותי ניתן לגלות בגרסתו בעדותו בבית המשפט. הנאשם מודה בפעם הראשונה, כי אחז במגבי רכבו של העד אלדד, לטענתו להגנה עצמית, ומאשר גם שהורחק הוא מהמקום ע"י אחרים, ביניהם גדי טנא, שהכניסוהו לביתו. שינוי גרסה זה - מקצה שיפורים המותאם בעיקר לעדות גדי טנא חברו ושכנו שאישר

חלקית גרסת העד אלדד ומוחזק ע"י הנאשם כאיש אמת (פרו', עמ' 61) מעיב על אמינותו של הנאשם ומחזק מנגד אמינות עדי התביעה.

21. הנאשם, כאמור, בשתי הזדמנויות - הן מול העד אלן והן בהמשך מול העד אלדד, בנוכחות העד אלן, איים בפגיעה ברכושם. גם אם לטענת הנאשם, אחרים גרמו נזק לרכושו שלו, אין בכך כדי להצדיק דבריו אלו שנאמרו בלהט רב, תוך שקילל ועלב במתלוננים ובכוונה להפחידם.

22. בכתב האישום מיוחס לנאשם איום נוסף כלפי העד אלן בארוע הראשון ולפיו איים שישחט אותם (סעיף 2 לעובדות כתב האישום). הנאשם עצמו כפר באמירה קשה זו נחרצות. בעדותו סיפר העד אלן כי במהלך ארוע זה איים עליו הנאשם בפגיעה ברכוש - "אני אהרוס לכם את הבתים" (פרו', עמ' 22) ולא מעבר לכך. עם זאת, העד אלדד, העד אלן ואף העדה שרון בשארי מספרים בעדותם, כי במהלך האירוע הנוסף, איים עליהם הנאשם בזו הלשון. מצאתי להאמין לעדים, כי הנאשם איים עליהם בעת הגיעו של העד אלדד למקום איומים בנוסח זה. הנאשם טען טענות קשות וחרפות כנגד אמינותם של העדים אלן ואלדד והטעם לכך ברור. עניינה של העדה שרון בשארי, רעייתו לשעבר של העד אלדד, זכה ליחס אחר גם מצדו של הנאשם. הגב' בשארי הייתה בעבר חברתה הטובה של אשת הנאשם ובין השניים התפתח קשר חם וקרוב. יתר על כן, ניכר היה בעדה שהעידה בחוסר רצון, כשהיא מבקשת לשים מאחוריה את כל קורות אירועי העבר בשכונת מגוריה, מאז שעזבה את המקום והתגרשה. על אף זאת, התעלטה העדה בעדותה על הקשיים והמועקה וסיפרה את שראתה ואף אישרה (לאחר ריענון זיכרונה) כי הנאשם איים שישחט אותם. אין מקום לפקפק באמינותה של עדה זו ונדמה כי גם הנאשם התקשה בכך.

23. **באשר להיזק למגבי רכבו של העד אלדד** - הנאשם, כאמור, שינה טעמו ואישר, במהלך עדותו, כי אחז במגבים אך לא שברם. מעשיו אלו עולים גם בדברי העדים אלן (פרו', עמ' 23, ש' 12), אלדד (פרו', עמ' 17), שרון בשארי (פרו', עמ' 35, ש' 14) וגדי טנא (פרו', עמ' 28). חלקם טוענים שהבחינו במגב שנשבר או התעקם (אלן, שם; שרון בשארי, שם), חלקם מאשרים רק כי אחז בהם ולכל היותר עיקמם קלות. בכך אין די. לא הוצגה לפני כל ראיה המלמדת על נזק כלשהוא שגרם הנאשם למגבים. המגבים לא צולמו וב"כ המאשימה, אף אישר בהגינות בסיכומיו, כי היה נכון לעשות כן, עוד לא הוצג תיעוד אחר של הנזק או תיקונו. יכול שהנאשם עיקם אחד המגבים אך נוכח התמונה הראייתית החסרה מצאתי לקבוע, כי לא הוכחה אשמתו של הנאשם בגרימת נזק ממש למגבים ואני מזכה אותו מחמת הספק, מביצוע עבירה זו.

24. חלק נכבד מטיעוניו וסיכומיו הקדיש הנאשם **לטענות של התנכלות לו מצד המשטרה ויחס מפלה כלפיו מצד הרשויות**. כך נטען שכתב האישום הוגש בשיהוי רב (כארבע שנים לאחר מועד ביצוע העבירה) והמאשימה התעקשה על ניהולו ללא סיבה מוצדקת. עוד נטען, כי המאשימה לא טיפלה בתלונות רבות שהגיש כנגד אחרים, לרבות המתלוננים (חלק מהתלונות והודעות המתלוננים בתיקי החקירה הוגשו לבית המשפט - נ/2, נ/4 ו-נ/5). לצורך כך אף זומן לעדות מטעם הנאשם, רפ"ק אהרון רנד ששימש באותם מועדים ראש מחלק החקירות הכללי במרחב שומרון.

25. כעולה מעדותו של רנד, נחשף במהלך עבודתו לסכסוכים השונים בין שכני גבעת אלומות. העד עמד על כך

שהמשטרה פעלה בנחישות לחקירת כלל התלונות שהוגשו מטעם המעורבים השונים אך חלק מהתיקים נסגרו מעילות שונות. העד הכחיש בתוקף טענת הנאשם להפלייתו לרעה והבהיר כי הדבר נוגד את ערכי המקצועיים והארגוניים וככל שסבר הנאשם שיש מקום לערור על סגירת תיק כנגד מי מהמעורבים, יכול היה לעשות כן.

26. אני דוחה טענות הנאשם כנגד המשטרה על כך ש"תפרו לו תיק" והגישו כנגדו כתב אישום כדי להתנכל לו מתוך עוינות אישית ועל בסיס עלילת דם שנרקמה נגדו וכן טענתו להפלייתו לרעה ביחס למעורבים האחרים בפרשה. המשטרה חקרה מירב העדים שנכחו במקום ואספה ראיות מספיקות ומעבר לכך להוכחת אשמת הנאשם. שמיעת כלל העדים, לרבות אנשי המשטרה, שכנעוני בדבר הוגנות וענייניות שיקול הדעת המקצועי של המאשימה וכי מעשיה בוצעו בתום לב, באחריות ומתוך חתירה אמיתית לגילוי האמת. יתר על כן, לצורך פרישת תמונת הסכסוך כולו, לעיתים מעבר לצורך, אפשרתי לנאשם להעיד עדים שלא נכחו באירועים ואף לחקור חלק מהעדים על אירועים שאינם בליבת המחלוקת.

אכן, צודק הנאשם, ולכך אף הסכים ב"כ המאשימה בסיכומיו, כי היה מקום לחקור גם את המודיעה בת/1, הגב' דבורה אזולאי, אך אין בכך כדי לפגום בתשתית הראייתית המוצקה שהוצגה ע"י המאשימה בתיק זה. כזכור, העדה טענה לפני מש"ק איתמר שהנאשם איים עליה ועל ילדיה והנאשם אף הודה שבעניין זה אמר המש"ק דברי אמת (פרו', עמ' 61). לא ברור כיצד עדה זו, שאף היא טענה כנגד התנהלות הנאשם, הייתה יכולה לסייע לנאשם ומכל מקום אם סבר כך, יכול היה לזמנה לעדות, כפי שעשה בעניינו של העד עדו טנא.

27. התרשמתי מעדות רפ"ק רנד שהמשטרה הייתה מודעת היטב למצב היחסים העכור בין תושבי שכונת אלומות וטיפול כנדרש בתלונות שהוגשו, מתוך מטרה לנסות ולהרגיע את גובה הלהבות ולהביא לרגיעה במקום. באשר לתיקי החקירה נגד המתלוננים, אין ביכולתי לקבוע בעניינם מסמרות וזכותם המלאה של הנאשם או רעייתו כמתלוננים היה לערור על סגירתם.

28. **בכל הקשור לשיהוי בהגשת כתב האישום** - כתב האישום הוגש כארבע שנים לאחר מועד האירועים. טיעוני ב"כ המאשימה, לפיהם עלה צורך לבצע מספר השלמות חקירה (פרו', עמ' 44) אף הם לא יכולים להצדיק עיכוב ממושך זה בהעמדת הנאשם לדין, הרי אין מדובר בתיק סבוך שמחייב חקירה ממושכת. **"עצם ההחלטה האם להעמיד אדם לדין, ולשנות את מעמדו מחשוד לנאשם הינה החלטה כבדת משקל והרת גורל עבור הפרט. לאור הפגיעות האפשריות המגולמות בה מובן הוא שהחלטה שכזו, ככלל יש לקבל תוך זמן סביר מסיום הליכי החקירה והבדיקה, אלא אם קיימת הצדקה עניינית לעיכוב בקבלתה. עיכוב ושיהוי בקבלת החלטה שכזו עלול לפגוע בצורה בלתי מידתית בחשוד, אך חשוב להדגיש כי לא כל התארכות של ההליכים משמעה כי נגרם לנאשם עינוי דין"** (ע"פ 4434/10 יחזקאל נ' מדינת ישראל, 8.3.11).

29. **מהי הנפקות של שיהוי משמעותי בהגשת כתב האישום?** הפסיקה מורה, כי שיהוי ניכר בהגשת כתב האישום הפוגע פגיעה חמורה ביכולתו של נאשם להתגונן עשוי לבסס טענה של הגנה מן הצדק מכח סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש] תשמ"ב-1982. עוד נקבע, כי ייתכנו מקרים נדירים בהם

השתהותה של התביעה בהגשת כתב האישום תהיה בלתי סבירה באופן אשר יצדיק את ביטולו של כתב האישום (ראו בעניין זה פסק דינה של הש' ארבל בע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל (פ' 33 ואילך), 1.2.10). אולם, על דרך הכלל, יש למחדל זה השפעה בעיקר בשלב גזירת הדין (ראו ע"פ יחזקאל, פ' 11; ע"פ 3821/08 שלומוב נ' מדינת ישראל, פ' 33, 27.11.08).

30. בעניינו, אכן השתהותה של המאשימה בהגשת כתב האישום אינה מוצדקת. עם זאת, לא מצאתי כי מחדל זה פגע בזכויות הנאשם וביכולתו להתגונן. אדרבא, כלל העדים התייצבו להעיד ואף ניכר היה שהמאשימה פעלה ככל שניתן בניסיון לייתר ההליך ופנתה למתלוננים לקבל עמדתם העדכנית. אוסיף ואומר, כי מסקנתי הייתה שונה לו הייתי מתרשמת כי היה בעיכוב הממושך כדי לגרום נזק ראייתי לנאשם ולמנוע ממנו להתגונן כראוי כנגד המיוחס לו. מטעמים אלו, אני דוחה הטענה לעת זו אך אתן לה משקל בעת גזירת דינו של הנאשם.

31. אשר על כן, על יסוד כלל הטעמים שהובאו לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו- איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק ומזכה אותו מביצוע עבירה של היזק לרכוש- לפי סעיף 452 לחוק.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ט, 29 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים